

V desáté kapitole Matoušova evangelia mluví Ježíš ke svým učedníkům předtím, než je vyšle do terénu. Posílá je do okolních vesnic a městeček, aby kázali a uzdravovali, tak jako On. Doposud spíše poslouchali a sledovali svého Učitele a Mistra. Teď mají sami ukázat, co se od něho naučili, co pochopili a srdcem přijali. Tímto vysláním připravuje Ježíš své učedníky na jejich budoucí povolání –hlasatelů evangelia.

Ježíš učedníkům říká: „Žák není nad učitele ani sluha nad svého pána. Stačí, aby žák byl jako jeho učitel a sluha jako jeho pán.“ Nemusí se snažit za každou cenu vyniknout, nemusí podávat nějaké nadlidské výkony. Stačí, když budou jednat jako Ježíš – a to vůbec není málo. Nikdo z nás to nedokáže bez Boží pomoci. Ježíš byl pro svou službu vyzbrojen při křtu od Boha Otce – mocí Ducha svatého. A stejnou moc předává svým učedníkům. Posílené Duchem svatým je posílá uzdravovat nemocné, vyhánět nečisté duchy a křísit mrtvé. Ač jsou duchovně vyzbrojeni, neznamená to, že vše půjde hladce. S mocí, která jim byla svěřena, se musí naučit zacházet. Ježíšova moc stejně jako moc učedníků je služebná, nikoli panující. Uzdravující, ne ničící. Ježíš svým učedníkům i nám projevuje velikou důvěru. Použije-li někdo duchovní moc nesprávně, nebo ji zneužijeme, může způsobit velkou škodu a neštěstí.

Učedníci mají kázat Boží království a uzdravovat každou nemoc a každou chorobu. V duchovním zápase stojí na straně Boží, na straně dobra. Zvou lidi k novému životu.

Duchovní boj přináší mnohá úskalí – své o tom ví i prorok Jeremjáš z našeho prvního čtení. Ani Ježíš, jeho učedníci, ani my v tomto duchovním úsilí vždy nevyhráváme. Ne každé Boží slovo padne do úrodné půdy a vydá užitek. Zdaleka ne každá naše přímluvná modlitba bude vyslyšena a přinese viditelné uzdravení nebo úlevu. Boží moc, Ježíšova moc, moc Ducha svatého není kouzelný proutek, který jedním mávnutím vyřeší všechny problémy.

Boží pokoj (šálóm), který mají učedníci vnášet do světa, přináší své plody tam, kde nachází otevřené dveře a otevřená srdce. Ne všichni jsou připraveni a ochotni Boží slovo přijmout s radostí a s otevřenou náručí.

Učedníci mají počítat s tím, že přes veškerou snahu o pokoj se mohou a budou dostávat do konfliktů – s jednotlivci, společnostmi, politickými i náboženskými systémy. Budou muset svou víru obhajovat na soudech a před tribunály. Následování Krista je bude stát mnoho fyzických, psychických i duchovních sil. Ale i když budou v pokušení, nemají odplácet zlo zlem. Pokud takto budou jednat, opouští Ježíšovu cestu a jdou vstříc nejen fyzické, ale také duchovní smrti.

Ježíšovo slovo o tom, že žáci nejsou nad učitele, se v historii církve ukázalo jako pravdivé. Křesťané byli, jsou a budou pronásledováni, mučeni a zabíjeni pro svou víru.

Stejně tak platí, že odplácejí-li zlo zlem, nevede to k pokoji. Nesmí odpovídat na nenávisť nenávisť, nadávkami na nadávky, násilím na násilí. To k ničemu dobrému nevede.

Třikrát slyší učedníci od Ježíše: „Nebojte se!“ Důvodů k obavám a strachu se kolem nás najde dost a dost. Přicházíme k druhým lidem s Boží nabídkou, kterou přehlížejí, nechápou, nepřijímají nebo se jí posmívají. Toto nepřijetí často sráží naše sebevědomí i chuť Boží slovo hlásat. Potřebujeme stejně jako učedníci slyšet Boží povzbuzení, abychom to nevzdali.

Ježíš ujišťuje své učedníky, že pravda o Bohu vyjde jednou najevo. Bůh plně zjeví svou lásku a soud všem lidem.

Třikrát zaznívá výzva: „Nebojte se!“ A jen jednou: „Bojte se!“ Nemáme-li se bát lidí a projevů jejich hněvu, který může skončit v některých zemích i dnes fyzickou likvidací, koho se máme bát? Ježíš říká: „Bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle.“ Peklo dnes mnozí považují za středověkou báhorku, kterou církev strašila lidi, aby je mohla ovládat. A tak realitu pekla neberou vážně. Přitom peklo zla, nenávisť a hlouposti si vytváříme sami už tady na zemi. Je zajímavé, že na nebe věříme víc. Je nám bližší představa odpouštějícího a milujícího Boha, kdežto Boha jako soudce prosazujícího spravedlnost a trestajícího vytěsňujeme.

Nadějí, že člověk jednou v plnosti pozná Boží království a vstoupí do něho, je Ježíš, který říká: „Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi.“ Přiznat se k Ježíši před lidmi neznamena jen to, že se o něm nebudeme bát mluvit s druhými. Znamená to také snažit se jednat jako On. Ježíšovi učedníci byli svým Mistrem posláni přinášet Boží pokoj. Na konci své řeči však od něj slyší něco jiného: „Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč...“ Jak to jde dohromady? Nemáme si namlouvat, že cesta za Ježíšem bude bezbolestná, bezkonfliktní – pro nás samotné, pro naše vztahy s druhými. Ne, tato cesta je vždy náročná.

Náš postoj vůči Ježíši Kristu, vůči Bohu ukazuje naši pravou tvář. Ježíš nám nastavuje zrcadlo a to jasně odhaluje naše nedostatky (chyby, hříchy), které jsme si dosud neuvědomovali nebo si je nechtěli přiznat a skrývali je. Měli bychom vést svůj vlastní vnitřní zápas se sebou samými pro Boha. Vždyť Ježíš říká: „Kdo nalezne svůj život, ztratí jej; kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“ Amen.

/Slovo na neděli 25. června 2023 Dana Kalivodová/